Lietas Nr. 132049016
Lietas arhīva Nr. 1-0033-17/4

# Spriedums
## Latvijas Republikas vārdā

Rīgā, 2017.gada 15.martā

Rīgas pilsētas Ziemeļu rajona tiesa
šādā sastāvā: tiesnese D.Kantsone
rakstveida procesā izskatīja /pers. A/ sūdzību par Jūrmalas pilsētas pašvaldības policijas priekšnieka 2016.gada 25.augusta lēmumu Nr.1-23/99.

**Aprakstošā daļa**

[1.] 2016.gada 8.jūnijā Jūrmalas pilsētas pašvaldības policijas inspektors Valsts amatpersona sastādījis administratīvā pārkāpuma protokolu - lēmumu Nr.130432496 par to, ka 2016.gada 18.jūnijā plkst. 20.44 transportlīdzeklis Honda GJ /TL numurs/ novietots stāvēšanai /adrese/. 326.ceļa zīmes ar papildzīmi darbības zonā, pārkāpjot CSN 121.11.punkta prasības.

Saskaņā ar Ceļu satiksmes likuma $43^2$.pantu, Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa (turpmāk – LAPK) $149.^{10}$ panta piektās daļas 11.punktu, nolemts /pers. A/ uzlikt naudas sodu EUR 40,00.

[2.] /pers. A/ (turpmāk arī – sūdzības iesniedzēja) 2016.gada 21.jūlijā iesniegusi sūdzību Jūrmalas pilsētas pašvaldības policijas priekšniekam par 2016.gada 8.jūlija pārkāpuma protokolu – lēmumu Nr. 130432496, lūdzot to atcelt.

Sūdzībā norādīts, ka vasaras laikā sūdzības iesniedzēja bieži apmeklējusi Jūrmalas pilsētu un savu transportlīdzekli ļoti bieži stāvēšanai novietoju tieši uz Jūras ielas ierīkotajās stāvvietās, kas aprīkotas ar 537. un 833.ceļa zīmi. 2016.gada 8.jūlijā, atbraucot uz Jūrmalas pilsētu, kā parasti novietojusi savu transportlīdzekli ierastajā vietā Jūras ielā ierīkotajā stāvvietā tuvāk pie Turaidas ielas. Vakarā pēc /pers. C/ koncerta, atgriežoties pie sava transportlīdzekļa, konstatējusi, ka uzlikts sods par stāvēšanu 326. ceļa zīmes darbības zonā. Konstatējusi, ka stāvvieta ir aprīkota ne tikai ar 537. un 833.ceļa zīmi, bet arī papildu ar 326.ceļa zīmi ar papildzīmi "Izņemot ar JPD atļaujām".

Uzskata, ka uzstādītā ceļa zīme neatbilst tiesību normām, līdz ar to nevar būt par pamatu saukšanai pie administratīvās atbildības. Pēc būtības uzstādītās ceļa zīmes paredz rezervētu stāvvietu uz pašvaldības ielas.

Saskaņā ar likuma „Par pašvaldībām" 77.panta otro daļu ielas kā pašvaldības īpašums ir nododamas publiskā lietošanā visu administratīvās teritorijas iedzīvotāju vajadzībām. Attiecībā uz ielu teritoriju publiska lietošana nozīmē to, ka ielu malās izveidotajām autostāvvietām ir jābūt pieejamām jebkuram ceļu satiksmes dalībniekam, kurš vēlas novietot transportlīdzekli tajās. Arī 2000.gada 23.marta likuma „Grozījumi Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksā" Pārejas noteikumu 4.punkts paredz, ka pašvaldības uz publiskā lietojumā esošiem ceļiem nav tiesīgas izveidot privātas transportlīdzekļu stāvvietas. Saskaņā ar Ceļu satiksmes likuma 45.panta pirmo daļu aizliegts izsniegt speciālas atļaujas, kas dod tiesības atkāpties no šā likuma un Ceļu satiksmes noteikumu prasībām.

No minētā tiesiskā regulējuma izriet, ka Jūrmalas pilsētas pašvaldība nav tiesīga uz publiskas ielas ierīkot bezmaksas stāvvietu, kura ir pieejama tikai noteiktai personu kategorijai, ar speciālo atļauju, nevis jebkuram ceļu satiksmes dalībniekam.

Saskaņā ar Ceļu satiksmes likuma (turpmāk - CSL) 5.pantu, jebkuram ceļam jābūt aprīkotam nepieciešamajām ceļu inženierbūvēm un satiksmes organizācijas tehniskajiem līdzekļi atbilstoši obligāto standartu, tehnisko normatīvu un noteikumu prasībām.

[3.] Ar Jūrmalas pilsētas pašvaldības policijas 2016.gada 25.augusta lēmumu Nr.1-23/99 "Par apstrīdēto lēmumu Nr.130432496" nolemts ar lēmumu piemēroto naudas sodu EUR 40,00 apmērā atstāt negrozītu, bet sūdzību noraidīt.

Lēmumā norādīts turpmāk minētais.

LAPK 272.pants nosaka, ka institūcijai (amatpersonai), izskatot administratīvā pārkāpuma lietu, jānoskaidro - vai ir izdarīts administratīvais pārkāpums, vai attiecīgā persona ir vainīga tā izdarīšanā, vai šo personu var saukt pie administratīvās atbildības, vai ir atbildību mīkstinoši un pastiprinoši apstākļi, vai ir nodarīts mantisks zaudējums, kā arī jānoskaidro citi apstākļi, kam ir nozīme lietas pareizā izlemšanā.

Saskaņā ar 243.pantu, kur noteikti pierādījumi un pierādīšana, $243.^1$ pantu, kas nosaka pierādīšanas līdzekļus, un vadoties pēc LAPK 244.panta, institūcija (amatpersona) pierādījumus novērtē pēc savas iekšējās pārliecības, kas pamatota uz vispusīgi, pilnīgi un objektīvi izpētītiem visiem lietas apstākļiem to kopumā, pēc likuma un tiesiskās apziņas.

Izskatot lietas materiālus, konkrēti - pārkāpuma vietā veiktos foto uzņēmumus (kuri veikti pārkāpuma izdarīšanas laikā), nepārprotami redzams, ka transportlīdzeklis HONDA ar valsts reģistrācijas numuru /TL numurs/ novietots /adrese/, ceļa labajā pusē (no braukšanas virziena), vietā, kas apzīmēta ar 326.ceļa zīmes „Apstāties aizliegts" ar papildzīmi Nr.849 „Izņemot ar JPD atļaujām" un Nr.833 "Transportlīdzekļa novietojuma veids stāvvietā", bez redzamā vietā izvietotas derīgas atļaujas.

Līdz ar to secināms, ka JPPP inspektors Valsts amatpersona konstatējis administratīvo pārkāpumu un saskaņā ar piešķirtajām pilnvarām pamatoti sastādījis protokolu.

Lietā nav strīda par to, ka 2016.gada 8.jūlijā plkst.20.44 transportlīdzeklis HONDA ar valsts reģistrācijas numuru /TL numurs/ bija novietots stāvēšanai /adrese/, un tam salonā pie priekšējā stikla nebija novietota stāvēšanas atļauja. Neskatoties uz minēto, sūdzības iesniedzēja uzskata, ka pie administratīvās atbildības saukta nepamatoti, jo attiecīgās ceļa zīmes uzstādītas neatbilstoši standartiem.

Ministru kabineta 2015.gada 2.jūlija noteikumu "Ceļu satiksmes noteikumi" (turpmāk – CSN) 268.punkts noteic, ka 326.zīmes darbība attiecas tikai uz to brauktuves pusi, kurā tā uzstādīta.

CSN 269.punkts noteic, ka 326.zīmes darbība ir spēkā no tās uzstādīšanas vietas līdz tuvākajam krustojumam aiz zīmes.

CSN 121.11.punkts noteic, ka aizliegts apstāties un stāvēt 326.ceļa zīmes darbības zonā.

CSN 285.punkts noteic, ka papildzīmes tiek lietotas kopā ar citām zīmēm un precizē vai ierobežo attiecīgo zīmju darbību CSN 285.27.punkts noteic, ka 849.papildzīme "Pārējā papildinformācija" norāda informāciju, ko nesatur pārējās papildzīmes (atceļ apstāšanās un stāvēšanas aizliegumu 326., 327., 328. un 329. zīmes darbības zonā transportlīdzekļiem ar speciālām atļaujām (vadītājam automobiļa salonā pie priekšējā stikla jānovieto stāvvietas īpašnieka vai pārvaldītāja izdota attiecīga satura atļauja).

Tātad, 849.papildzīme atceļ apstāšanās un stāvēšanas aizliegumu 326.ceļa zīmes darbības zonā transportlīdzekļiem, kas aprīkoti ar speciālām atļaujām. Savukārt konkrētajā gadījumā šis aizliegums, ievērojot 849.papildzīmes prasības, ir attiecināms tikai uz tādiem transportlīdzekļiem, kuriem nav attiecīgas atļaujas.

No vispārpieņemtās prakses ceļu zīmju izvietošanā jāizšķir divi gadījumi, proti, kad apstāšanās konkrētā ceļa posmā ar ceļa zīmi (nevis papildzīmi) ir aizliegta un papildzīme nosaka izņēmumu atļauju stāvēt noteiktu kategoriju transportlīdzekļiem, un kad konkrētā ceļa posmā ir atļauta stāvēšana ar ceļa zīmi, bet papildzīme nosaka galveno mērķi jeb priekšrocību kādu konkrētu transportlīdzekļu novietošanai.

CSN 285.17.punkts noteic, ka 833.papildzīme "Transportlīdzekļa novietojuma veids stāvvietā" norāda vieglo automobiļu bez piekabēm, motociklu, triciklu un kvadriciklu novietojuma veidu stāvvietā pie ietves vai uzbraucot uz tās.

/pers. A/ arguments, ka /adrese/ stāvvieta ir aprīkota ar 537.ceļa zīmi un 833.ceļa zīmi un papildus ar 326.ceļa zīmi un papildzīmi "Izņemot JPD atļaujām", vērtējams kritiski, jo lietai pievienotajiem foto uzņēmumiem, kas izdarīts plkst.20.44 redzams, ka Jūras ielā ir uzstādīta tikai 326.ceļa zīme "Apstāties aizliegts" ar papildzīmi Nr.849 „Izņemot ar JPD atļaujām" un Nr.833 "Transportlīdzekļa novietojuma veids stāvvietā", kas ir atbilstoši valsts standarta LVS 77 prasībām.

Norāda, ka CSL un CSN normas imperatīvi nosaka, ka transportlīdzekļa vadītājam ir pienākums ievērot un izpildīt visas CSN prasības, tajā skaitā, ceļa zīmju un ceļa apzīmējuma prasības.

CSL 38.pants noteic, ka satiksmi uz ceļiem organizē ar ceļa zīmēm, ceļa apzīmējumiem, luksoforiem, transporta un gājēju plūsmas nožogojumiem un citiem tehniskajiem līdzekļiem, kas atbilst Latvijā obligāto standartu un citu normatīvu prasībām. Satiksmes organizācijas tehnisko līdzekļu izvietošanu, uzstādīšanu un noņemšanu veic ceļa pārvaldītājs atbilstoši saskaņotajai projekta dokumentācijai vai saskaņojot ar Latvijas Valsts ceļiem. Saskaņojums par satiksmes organizācijas tehnisko līdzekļu izvietošanu, uzstādīšanu un noņemšanu attiecas uz atbilstību standartiem ceļu satiksmes drošības jomā. Ceļa pārvaldītājs ir atbildīgs par satiksmes organizācijas tehnisko līdzekļu savlaicīgu uzstādīšanu un to pastāvīgu atrašanos lietošanas kārtībā.

Papildus norāda, ka ceļa zīmju un ceļa apzīmējumu prasības jāievēro pat tad, ja ir pārkāpta to uzstādīšanas procesuālā kārtība, vai persona uzskata tos par prettiesiskiem, ja vien ceļa zīme vai ceļa apzīmējums nav acīmredzami patvaļīgi uzstādīts. Konkrētajā gadījumā ceļa zīmju novietojums un noformējums nevarēja radīt pārliecību, ka tās uzstādītas patvaļīgi.

Uz /pers. A/ argumentu, ka Jūrmalas pilsētas pašvaldība nav tiesīga uz publiskas ielas ierīkot bezmaksas stāvvietu, kura ir pieejama noteiktai personu kategorijai ar speciālo atļauju, nevis jebkuram ceļu satiksmes dalībniekam, iestāde norāda, ka izskatāmās lietas ietvaros nav vērtējams jautājums par ceļa zīmes kā vispārīgā administratīvā akta tiesiskumu. Ceļa zīme kā vispārīgs administratīvais akts ir apstrīdams un pārsūdzams Administratīvā procesa likuma noteiktajā kārtībā, nevis administratīvā pārkāpuma lietas ietvaros saskaņā ar LAPK tiesisko regulējumu. Turklāt Pašvaldības policija nav ceļa zīmju uzstādītājs, bet tikai kontrolē to ievērošanu. Sūdzības iesniedzēja nav iesniegusi pie lietas materiāliem apliecinājumu, ka būtu vērsusies kompetentā iestādē ar pieteikumu par ceļa zīmes atzīšanu par prettiesisku.

Papildus iestāde norāda, ka vadītajam pirms transportlīdzekļa novietošanas stāvēšanai ir jāpārliecinās par ceļa zīmēm, kuru darbības zonā transportlīdzeklis tiks novietots. Iestādes ieskatā minētais ir īstenojams, aplūkojot ceļa zīmes, kurām varētu būt iedarbība uz transportlīdzekļa stāvēšanas vietu. Lai to noskaidrotu, nav nepieciešama nedz īpaša piepūle, nedz lieki laika resursi.

Lai izpildītu CSN noteiktos pienākumus un samērotu individuāli noteikta vadītāja un pārējo ceļu satiksmes dalībnieku pienākumus, tiesības un intereses, no indivīda var prasīt, lai viņa rīcība visos gadījumos atbilst CSN, izņemot tādu gadījumu, kad pastāv objektīvi, no vadītāja gribas neatkarīgi šķēršļi, kuru dēļ noteikumu nav iespējams izpildīt. Proti, no transportlīdzekļa vadītāja noteikumu ievērošanu var prasīt arī tādā gadījumā, ja viņš nav redzējis ceļa zīmes, kas noteic brauktuves tiesisko režīmu attiecīgajā posmā. Vadītājam ir jāzina un jāpilda CSN un, ja reiz noteikumi paredz, ka transportlīdzekļa stāvēšana ar ceļa zīmi var tikt ierobežota vai aizliegta, vadītājam vajag un viņš var paredzēt, ka šāds aizliegums var pastāvēt arī vietā, kur viņš novieto transportlīdzekli stāvēšanai. Tādēļ vadītājam ir jāveltī sevišķa rūpība, lai risks, ka transportlīdzeklis tiek novietots stāvēšanai aizliegtā vietā, neīstenojas (skatīt Administratīvās apgabaltiesas 2008.gada 13.novembra sprieduma lietā Nr. A42326906).

/pers. A/ izdarītais administratīvais pārkāpums, kas paredzēts LAPK 149.$^{10}$ panta piektās daļas 11.punktā, pierādīts ar administratīvā pārkāpuma protokolu-lēmumu, pārkāpumu izdarīšanas laikā un vietā uzņemtajiem foto uzņēmumiem.

Saskaņā ar LAPK 9.panta pirmo daļu par administratīvo pārkāpumu atzīstama prettiesiska, vainojama (ar nodomu vai aiz neuzmanības) darbība vai bezdarbība.

Saskaņā ar LAPK 21 .panta otro daļu, ceļu satiksmē izdarīto administratīvo pārkāpumu, ja par to paredzētais naudas sods nepārsniedz četrdesmit *euro* un ja šis pārkāpums nav radījis draudus citiem ceļu satiksmes dalībniekiem vai viņu mantai, var atzīt par maznozīmīgu.

LAPK 21.pants nepiešķir personai subjektīvās tiesības, bet gan paredz lēmuma pieņēmēja rīcības brīvību atbrīvot personu no administratīvās atbildības. Tomēr ikvienā gadījumā tiesību normu piemērotajam ir pienākums izvērtēt to, vai attiecīgajā personas nodarījumā saskatāmas administratīvā pārkāpuma sastāva pazīmes un vai ir kādi apstākļi, kas varētu personas administratīvo atbildību izslēgt.

Satversmes tiesa ir atzinusi, ka satiksmes drošību apdraudoša nodarījuma kaitīgums un bīstamība izpaužas tajā apstāklī, ka persona, kuras rīcībā ir paaugstinātas bīstamības avots -transportlīdzeklis, neievēro normatīvajos aktos ietvertos CSN vai transportlīdzekļu ekspluatācijas noteikumus un rezultātā tiek nodarīts kaitējums cilvēka dzīvībai, veselībai, kā arī sabiedrības drošībai. Saskaņā ar Ceļu satiksmes likuma 19.panta ceturto daļu, katram ceļu satiksmes dalībniekam ir tiesības uzskatīt, ka arī citas personas ceļu satiksmes norisē izpildīs noteiktās prasības (sk. Satversmes tiesas 2011.gada 11.janvāra spriedums lietā Nr. 2010-40-03 9.2.punkts).

Viena no galvenajām tiesību normas pazīmēm ir tā, ka tiesību norma satur obligātus priekšrakstus jeb vispār saistošu regulējumu. Ar tiesību normu palīdzību, ievērojot taisnīguma un vienlīdzības principus, valsts panāk gan jau radušās, gan potenciālas interešu konflikta situācijas atrisinājumu (sk. Satversmes tiesas 1999.gada 9.jūlija spriedums lietā Nr. 04-03(99)).

Konkrētajā gadījumā LAPK 21.pants nav piemērojams, jo apstāšanās un stāvēšanas noteikumu pārkāpšanas konstatēšana un vainīgo personu obligāta sodīšana ir nepieciešama, lai nodrošinātu kārtību ceļu satiksmē un vienveidīgu tiesību normu piemērošanu, lietās, kurās personām tiek noteikta administratīvā atbildība par apstāšanās un stāvēšanas noteikumu pārkāpšanu. Turklāt pastāv tiesiskais regulējums, kas uzliek par pienākumu sodīt visas personas, kas ir izdarījušas minēto pārkāpumu, lai panāktu vienlīdzīgu attieksmi pret visām personām un taisnīguma ievērošanu, piemērojot administratīvos sodus.

Augstākās tiesas Senāts 2009.gada 12.februārasspriedumā lietā Nr.SKA-15/2009 atzinis, ka administratīvais pārkāpums ir atzīstams par maznozīmīgu, ja, ņemot vērā konkrētās lietas apstākļus (tostarp izdarītā administratīvā pārkāpuma raksturu un citus lietā būtiskus apstākļus), administratīvā soda uzlikšana par izdarīto pārkāpumu nebūtu lietderīga. Citiem vārdiem, izdarītais pārkāpums ir tik nebūtisks, ka par to pārkāpējam nav

nepieciešams uzlikt sodu, bet ir pietiekami izteikt mutvārdu aizrādījumu, kas ir preventīvs (audzinoša rakstura) līdzeklis, kas vērsts uz to, lai persona, kas izdarījusi administratīvo pārkāpumu, saprastu savas uzvedības prettiesiskumu un turpmāk to nepieļautu (sk. Augstākās tiesas Senāts 2009.gada 12.februāra spriedumā lietā Nr. SKA-15/2009).

Norāda, ka, lai atzītu pārkāpumu par maznozīmīgu saskaņā ar LAPK 21.pantu, nepieciešams konstatēt tādus konkrētajai lietai raksturīgus apstākļus, kuri gan neizslēdz administratīvā pārkāpuma esību (sastāvu), bet kuru dēļ jebkāda soda piemērošana attiecīgajā situācijā būtu pārmērīga vai neadekvāta. Konkrētā gadījumā /pers. A/ rīcībā nav konstatējami LAPK 33.panta pazīmes.

/pers. A/ likumpārkāpumu vēsture liecina, ka /pers. A/ vieglprātīgi izturas pret CSN ievērošanu, jo gada laikā divas reizes saukta pie administratīvās atbildības par CSN neievērošanu. Tādejādi nekas neliecina, ka /pers. A/ atturēsies atkāroti izdarīt CSN pārkāpumu. Atzīt pārkāpumu par maznozīmīgu pie konkrētā lietā esošiem apstākļiem būtu pretrunā ar LAPK 22.pantu, kas nosaka, ka administratīvais sods ir atbildības līdzeklis un tiek piemērots, lai personu, kura izdarījusi administratīvo pārkāpumu, audzinātu likumu ievērošanas un sadzīves noteikumu cienīšanas garā, kā arī lai tiklab tiesību pārkāpējs, kā citas personas neizdarītu jaunus pārkāpumus.

Saskaņā ar LAPK 32.panta pirmo daļu, sodu par administratīvo pārkāpumu uzliek ietvaros, ko nosaka normatīvais akts, kurā paredzēta atbildība par izdarīto pārkāpumu, stingrā saskaņā ar šo kodeksu un citiem aktiem par administratīvajiem pārkāpumiem.

/pers. A/ ir saukta pie administratīvās atbildības saskaņā ar LAPK 149.[10] panta piektās daļas 11.punktu, kura sankcija paredz uzlikt naudas sodu transportlīdzekļa vadītājam četrdesmit *euro* apmērā. Tādejādi atzīstams, ka par šāda administratīvā soda nepieciešamību lietderības apsvērumus jau ir izdarījis likumdevējs un iestādei nav rīcības brīvības soda noteikšanā.

Līdz ar iepriekš izklāstīto, pierādīts, ka /pers. A/ ir izdarījusi LAPK 149.[10] panta piektās daļas 11.punktā paredzēto administratīvo pārkāpumu un pamatoti saukta pie administratīvās atbildības. Secināms, ka lietā nav neviena objektīva, likumīga un pamatota iemesla, lai piemēroto sodu atceltu.

U z /pers. A/ lūgumu izsniegt lietas materiālus, iestāde norāda, ka iestādei nav pienākums sūdzības iesniedzējai izsūtīt lietas materiālus, jo LAPK 260.panta otrā daļa noteic, ka personai, kuru sauc pie administratīvās atbildības, ir tiesības kā personiski, tā ar aizstāvja palīdzību (juridiskajai personai - ar pārstāvja starpniecību) iepazīties ar visiem lietas materiāliem, izdarīt no tiem izrakstus, norakstus un izgatavot kopijas, piedalīties lietas izskatīšanā, sniegt paskaidrojumus, izteikt lūgumus, kā arī pārsūdzēt lietā pieņemto lēmumu.

[4.] 2016.gada 27.septembrī Rīgas pilsētas Ziemeļu rajona tiesā saņemta /pers. A/ sūdzība par Jūrmalas pilsētas pašvaldības policijas priekšnieka 2016.gada 25.augusta lēmumu Nr.1-23/99, kurā sūdzības iesniedzēja lūdz atcelt lēmumu un izbeigt lietvedību administratīvā pārkāpuma lietā.

Sūdzībā iesniedzēja norāda, ka iestādē pierādīšanas pienākums administratīvā pārkāpuma lietvedībā ir institūcijai (amatpersonai), kura sauc personu pie administratīvās atbildības, bet tiesā — iestādei. Administratīvā pārkāpuma lietvedībā iesaistītās personas kā pierādījumus var izmantot tikai ticamas, attiecināmas un pieļaujamas ziņas par faktiem. Faktus, kurus saskaņā ar likumu var pierādīt tikai ar noteiktiem pierādīšanas līdzekļiem, nevar nodibināt ne ar kādiem citiem pierādīšanas līdzekļiem.

Pieņemot lēmumu par sūdzības iesniedzējas viņas saukšanu pie atbildības, viņai nebija nodrošināta iespēja pilnvērtīgi iepazīties ar pierādījumiem, pamatojoties uz kuriem ir konstatēts Ceļu satiksmes noteikumu pārkāpums, kaut gan savā 2016.gada 21.jūlija sūdzībā viņa norādījusi, ka lūdz pirms lēmuma par apstrīdēto administratīvo aktu pieņemšanas izsniegt viņai visus lietas materiālus (t.sk. pierādījumus), t.sk., ceļu satiksmes organizācijas shēmu Jūrmalas pilsētas Jūras ielā, kas bija spēkā 2016.gada 8.jūlijā.

Sūdzības iesniedzēja dzīvo Rīgā un ierasties Jūrmalā darba dienu darba laikā, lai iepazītos ar lietas materiāliem, viņai ir apgrūtinoši. **Iestāde pilnībā ir ignorējusi viņas lūgumu dot viņai iespēju iepazīties ar lietā esošiem pierādījumiem, nosūtot tos uz epastu.** Tātad, pieņemot lēmumu, ir pārkāptas viņas LAPK noteiktas procesuālās tiesības - iepazīties ar visiem lietas materiāliem, tādējādi ierobežojot viņas tiesības uZ aizstāvību.

**Motīvu daļa**

[5.] Pārbaudot iesniegto sūdzību kopsakarā ar lietā esošajiem materiāliem, tiesa atzīst, ka sūdzība nav pamatota un ir noraidāma, savukārt pārsūdzētais lēmums atstājams negrozīts.

[6.] Saskaņā ar LAPK 289.[13] panta trešo daļu, ja tiesnesis, izskatot sūdzību, atzīst, ka iestādes lēmumā ietvertais pamatojums ir pareizs un pilnībā pietiekams, viņš par sūdzību pieņemtā nolēmuma motīvu daļā var norādīt, ka pievienojas iestādes nolēmuma motivācijai. Šādā gadījumā izvērstāks argumentu izklāsts nav nepieciešams.

Tiesa atzīst, ka Jūrmalas pilsētas pašvaldības policijas priekšnieka 2016.gada 25.augusta lēmumā Nr.1-23/99 ietvertais pamatojums ir pareizs un pilnībā pietiekams, un tiesa pievienojas lēmuma motivācijai.

Proti, iestāde, izvērtējot konkrētās lietas faktiskos un tiesiskos apstākļus, pamatoti atzina, ka sūdzības iesniedzēja pamatoti saukta pie administratīvās atbildības par Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa Saskaņā ar Ceļu satiksmes likuma $43^2$.panta nosacījumiem, Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa 149.[10] panta piektās daļas 11.punktu minēto administratīvo pārkāpumu.

Administratīvā pārkāpuma protokols un iestādes lēmums pieņemts likumīgi un pamatoti. Lēmums atbilst Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa noteikumiem, izdots ievērojot procesuālos un formālos priekšnoteikumus un materiālo tiesību normas, tādēļ tiesai nav pamata to atcelt.

[7.] Attiecībā uz sūdzībā minēto, ka sūdzības iesniedzējai bijusi liegta iespēja sevi aizstāvēt, jo bijusi liegta iespēja iepazīties ar lietas materiāliem, tiesa iestādes darbībās nekonstatē procesuālo tiesību pārkāpumu. LAPK 260.panta otrā daļa noteic, ka personai, kuru sauc pie administratīvās atbildības, ir tiesības kā personiski, tā ar aizstāvja palīdzību iepazīties ar visiem lietas materiāliem. Šīs tiesības sūdzības iesniedzējai bija nodrošinātas, un nav konstatēts, ka sūdzības iesniedzējai pastāvētu objektīvi šķēršļi (piemēram, pārvietošanās grūtības veselības stāvokļa dēļ), kuru dēļ viņa nevarēja ierasties iestādē, lai iepazītos ar lietas materiāliem. Ne LAPK 260.pants, ne citas LAPK normas neparedz iestādes pienākumu nosūtīt personai lietas materiālus, un sadzīviskas neērtības, uz kurām atsaucas sūdzības iesniedzēja, nevar būt par pamatu, lai sūdzības iesniedzējai administratīvā pārkāpuma lietas izskatīšanas gaitā nodrošinātu īpaši labvēlīgu attieksmi, salīdzinājumā ar citām personām.

[8.] Tiesa atzīst, ka sūdzībā minētie argumenti nevar būt par pamatu Jūrmalas pilsētas pašvaldības policijas priekšnieka 2016.gada 25.augusta lēmumu Nr.1-23/99 atcelšanai, kā arī nav konstatēti citi apstākļi, kas būtu par pamatu lēmuma atcelšanai, līdz ar to lēmums ir atstājams negrozīts un sūdzība noraidāma.

**Rezolutīvā daļa**

Pamatojoties uz LAPK 289.[12] pantu, 289.[13] pantu, tiesa,

**nosprieda:**

Noraidīt /pers. A/, personas kods /personas kods/, sūdzību un atstāt negrozītu Jūrmalas pilsētas pašvaldības policijas priekšnieka 2016.gada 25.augusta lēmumu Nr.1-23/99.

Spriedumu var pārsūdzēt apelācijas kārtībā 10 darba dienu laikā no sprieduma paziņošanas dienas Rīgas apgabaltiesai, iesniedzot apelācijas sūdzību Rīgas pilsētas Ziemeļu rajona tiesā.

Tiesnese D.Kantsone